

TYÖTTÖMYYDESTÄ

Työttömyyttä! Ja yhä vain työttömyyttä. Sitä löytyy kaikkialla. Ja työttömiä työläisiä, niitähän on kaikkialla, joraisessa kaupungissa, pienemmissä kylissäkin. Menet itään, länteen, pohjoseen tai etelään, niin kaikkialla löydät työttömyyttä ja työttömiä työläisiä, jotka epätoivoisina turhaan etsivät työtä. Kaikkialla sama juttu, työtä ei saa "vaikka yrittäisi ostaa." Työläiset siirtyvät paikkakunnilta toisille suurissa joukoissa etsien työtä. Mutta sitä ei näytä olevan saatavissa, vaikka onkin juuri sellainen aika vuodesta, jolloin kesän aikana välttämättömästi tehtävät sesonkityöt vaativat osansa työläisistä. Sanomalehdissä puhutaan työttömyydestä. Työläisten lehtien paikkakuntakirjeet melkein poikkeuksetta "yhtäläistyvät" siinä, että niissä puhutaan työttömyydestä, varotetaan työläisiä pysymään poissa "tältä paikkakunnalta," sillä työttömiä on ennestäänkin jo liaksi, sadottain ja tuhansittain, aina sen mukaan kuinka suurelta paikkakunnalta kussakin tapauksessa kirjoitetaan.

Työttömyyttä löytyy nykyään kaikkialla kautta maailman, poikkeuksetta kaikissa sellaisissa maissa, joissa kapitalistinen teollisuus on edes jossain määrin vakiintunut ja muuttunut suurtuotannoksi. Työttömyys ei enää ole mikään "kansallinen" ilmiö, josta erikoisesti joutuvat kärsimään vaan Englannin tai jonkun muun maan työläiset. Ei. Työttömyys on muodostunut kansainväliseksi pulmaksi, painajaiseksi, joka ahdistaa ja kiduttaa työläisiä kaikissa maissa. Se on kapitalistisen suurtuotannon seuraus, josta osalliseksi joutuvat kaikki työläiset, mustat ja keltaset yhtä hyvin kuin valkoihoisetkin. Sellaisissakin maissa, joissa vain jokunen vuosi sitten ei ollut kapitalistista teollisuutta juuri sanottavasti, puhumattakaan suurtuotannosta, niin niissäkin tällä kertaa kärsitään työttömyydestä. Koko yhteiskuntamme kärsii tällä kertaa työttömyydestä ja sen seurauksista.

Työttömyys ei rajoitu joillekin erikoisesti määrätuille teollisuus- ja työaloille, vaan se ulottuu kaikkiin teollisuuksiin ja kaikille ammattialoille, sikäli kun niitä vielä löytyy. Siitä kärsivät sekatyöläiset yhtä hyvin kuin ammattitaitoisetkin työläiset. Siitä kärsitään autoteollisuudessa, terästeollisuudessa, kutomoteollisuudessa, liikenteen alalla, puutavaratuotannossa, maanviljelyksen alalla, sanalla sanoen siitä kärsitään kaikkialla, missä vain tehdään yhteiskuntahyödyllistä työtä. Menneinä vuosina tavattiin sanoa, että "kyllä sitä aina työtä saa, kun vaan ei ole ranttu sen valinnan kanssa." Tällä tahdottiin osottaa sekalaisia töitä aina olevan saatavissa. Mutta toisin on nykyään. Työnsaanti näyttää olevan sekatyöläisille yhtä vaikeaa, noin suhteellisesti puhuen, kuin ammattitaitoisillekin työläisille.

Samalla kun työttömyys on muodostunut kaikkia vallitsevassa yhteiskunnassa löytyviä teollisuuksia käsittäväksi ja kansainväliseksi ilmiöksi, se on muuttunut pysyväiseksi, kroonilliseksi vaivaksi, jonka seuraukset tuottavat suurta tuhoa työväenluokan jäsenten keskuudessa. Se ei ole enää väliaikainen, ohimenevä pulakautta, vaan pysyväistä, jatkuvaa kapitalistisen suurtuotannon tehoisuuden aiheuttamaa liikatuotannon aikakautta, joka uskottavasti loppuu vasta sitten kun yhteiskunnallisen tuotannon perusteet muuttuvat, s. o. tuotantovälineet yhteiskunnallistutetaan ja aletaan tuottamaan kulutusta varten. Nykyään nimittäin tuotetaan kauppaa varten, tuotetaan tavaroita, joille täytyy löytyä ostajat maailman kaupamarkkinoilla. Kapitalistisessa yhteiskunnassa katsotaan ennen kaikkea muuta liikevoittojen saannin perään.

Genevassa olevasta kansainvälisestä työvirastosta vasta sitten annettiin lausunto, josta käy selville, että maailmassa oli viime vuoden lopulla kymmenen miljoonaa työttöntä työläistä. Tähän summaan sisältyivät vaan sellaiset, jotka olivat jatkuvasti työttöminä, eikä sellaiset, jotka tekivät työtä lyhennetyllä ajalla. Mutta vaikka tuo summa tuntuu hyvin suurelta, niin uskottavasti varmuudella voimme olettaa sen liian pieneksi asian todellisuutta kuvaamaan. Työttömäin lukumäärästä näyttää olevan vaikea saada tilastoja, jotka olisivat tarkkoja. Vain harvoissa maissa työttömät merkitään rekisteriin, kuten esim. Englannissa tehdään. Silloin kun työttömät rekisteröidään, voidaan antaa jotakuinkin tarkat tilastot työttömyydestä. Mutta kun rekisteerausta ei toimiteta, niin tilastot usein perustuvat oletuksiin ja perin usein valitsevaa yhteiskuntaa puoltavien organien antamiin lausunoihin. Kapitalistiset organit tavallisesti katsovat "pienentävillä laseilla" kaikkia sellaisia asioita ja tilastoja, jotka selostavat vallitsevalle järjestelmälle epäedullisia asioita. Niinpä esim. tässä maassa porvarilliset sanomalehdet ja muut julkisuusvälineet puhuvat vielä edelleenkin "hyvästä ajasta," riittävästä työnsaantimahdollisuuksista" ja muista sellaisista "mieltä innostavista" seikoista, vaikka työttömyyttä löytyy kaikkialla, kautta maan.

Työttömyyden seuraukset ovat suurimerkitykselliset ja syväälle käyvät. Ne näyttävät ikäänkuin koko yhteiskuntaa käsittävänä vaivana. Rikoksellisuus lisääntyy ja kaikenlaiset paheet versovat ja kukkivat siellä, missä löytyy runsaasti työttömyyttä. Työläisten fyysillinen terveys heikontuu ja henkistäkin rappeutumista alkaa näkymään. Itsemurhat ja muut epätoivosta johtuneet teot tulevat niin lukuisiksi, että niistä suuret päivälehdet saavat palstamääriä kirjoittaa jokainen päivä. Vallitseva järjestelmä joutuu työttömyyden seurauksia vastaan, taistellessaan lisääntyvän rikollisuuden kanssa. Mutta kapitalistinen käsitys, vallitsevan yhteiskunnan "virallinen mielipide," ei tunnusta, että rikoksellisuuden lisääntyminen aiheutuu tai juontuu työttömyydestä,

t. s. vallitsevasta talousjärjestelmästä. Se, sen sijaan että etsisi rikoksellisuuden syitä taloudellisesta elämästä, etsii niitä "kuun pilkuista," "ihmisten rajattomista vapauksista," "liikanaisestä hyvinvoinnista," "vapaaehtoisesta laiskuudesta" ja "vanhempien velttoudesta kasvatustyössä," sanalla sanoen se etsii niitä kaikkialta muualta, vaan ei sieltä, mistä ne helposti voisi löytää. Koko ihmiskunnan moraalinen taso, lukuunottamatta luonnollisesti harvinaisia tapauksia tai kapitalistiluokan jäsenistöön kuuluvia ihmisiä, näyttää heikentyvän työttömyyden takia, epävarman elämän vuoksi.

Työttömyyden jatkuva lisääntyminen kehittää välttämättömästi pulman, jonka ratkaiseminen vaatii ihmiskunnan jäsenten enemmistön osallistumista. Me käsitämme, että työttömyyskysymyksen ratkaiseminen viime tingassa kuitenkin jää työläisten tehtäväksi. Työläiset jo nyt puhuvat runsaasti työttömyydestä. Mutta kaikki tämä puhuminen, varsinkin tässä maassa, näyttää vielä olevan yksilöllistä laadultaan; sellaista, jolla ei ole järjestelmällistä perustaa ja toimintaan tähtäävää tarkoitusta.

Tuntuu melkein kuin työläisille häpeälliseltä nähdä, että työttömyyskysymystä käsitellään työläisten piireissä niin perin vähäpätöisenä seikkana. Voisi kuitenkin olettaa, loogillista ajattelutapaa käyttäen, että työläiset suurelta osalta nyt jo käsittäisivät, että työttömyyden poistaminen vaatii joukkotoimintaa, s. o. tietoista ja järjestynyttä työskentelyä. Yksinpä sellaisissakin piireissä, joissa olevat eivät kuulu sentään aivan tänne kansan pohjakerrokseen, nähdään työttömyys pysyväisenä ilmiönä, jonka poistaminen tapahtuu tai voi tapahtua vain siten, että työpäivää lyhennetään huomattavasti.

Chicagossa oli viime toukokuulla koolla teollisuusinsinöörien muodostaman yhdistyksen neljästoista vuosikonventsiioni. Tästäkin seurassa jouduttiin lainaamaan huomio työttömyyskysymykselle, joskaan ei aivan niin "yksinkertaista" kieltä käyttämällä kuin työläisten piireissä. Keskustelun alaisena oli viisipäiväisen työviikon mahdollisuudet, sen hyvät ja huonot puolet. Puhujat joksikin poikkeuksetta näkivät tuotan-

“Hänen ylhäisyytensä”

non tehoistumisen seuraukset. He selittivät, että “näyttää olevan varsin helppo asia tehoistaa tuotantoa, mutta sangen vaikea tehtävä lisätä tuotteiden kysyntää.” Eräs edustajista totesi, että viisipäiväisen työviikon käytäntöön ottaminen ei ole tuottanut sellaisia tuloksia kuin tavallisen yleisön piireissä yleensä uskotaan. Viisipäiväisen työviikon käytäntöön ottamisen kautta ei ole voitu vähentää työttömyyttä yhtään, kuten hän väitti ja asiallisilla todisteilla vakuutti, sillä kaikissa tapauksissa tuotanto on tehostunut sen jälkeen kun otettiin käytäntöön viisipäiväinen työviikko siinä määrin, että samalla työläismäärällä tuotetaan yhtä paljon nyt kun tuotettiin viiden ja puolen päivän viikkoja tehtäessä.

Yksi new-yorkilainen edustaja antoi lausunnon, joka varsin sattuvasti todistaa, että työaikaa ei ole lyhennetty, lähimaillekaan suhteellisesti sen mukaan kuin tuotannon tehoisuus on lisääntynyt, josta kaikesta luonnollisena seurauksena nähdään työttömyyttä. Hän selitti, että tällä kertaa tuotannossa suhteellisesti tarvitaan ruumiillista työvoimaa vain viisikymmentä prosenttia siitä määrästä, mikä tarvittiin sata vuotta sitten. Näin ollen siis, jos työaikaa olisi lyhennetty suhteellisesti sen mukaan kuin tuotanto on tehoistunut, niin työpäivä tai työaika olisi tällä kertaa puolta lyhempi siitä, mitä se oli sata vuotta sitten, s. t. s.

jos sata vuotta sitten tehtiin kaksitoistatuntista työpäivää, niin kuuden tunnin työpäivä olisi riittävä tällä kertaa. Ja ilman pienintäkään epäilystä voimme lausua, että jos vaan kaikki työkuntoiset ihmiset pakotetaan tekemään kuusi tuntia työtä jokainen päivä, niin kenenkään ei tarvitse pitempää päivää tehdä ja kuitenkin voidaan tuottaa riittävästi. Väittävätpä huomattut talousmiehet niinkin, että kaksituntinen työpäivä olisi jo tällä kertaa riittävä, jos lakkattaisiin tekemästä yhteiskuntahyödyttöntä työtä ja kaikki työkuntoiset ihmiset pakotettaisiin tekemään työtä. Mutta mitä puhua kaksituntisesta työpäivästä nykyään, jolloin vielä tehdään kymmenen ja kaksitoistakin tuntisia työpäiviä.

Työttömyyskysymyksen luulisi olevan jo tällä kertaa niin painavan, että työläisten kannattaisi siitä vakavassa mielessä alkaa keskustelemaan. Työttömyyttä ei voida hävittää sillä, että yksilöinä napistaan ja ki-roillaan. Toiminta ja napina täytyy muodostua järjestyneeksi joukkotoiminnaksi ja napinaksi, jos näin sanoisimme. Näin voi tapahtua vain sen kautta, että järjestytään ja toimitaan yhdessä. Yksilöt ovat yksilöitä, mitättömiä muruja, mutta yksilöt kun järjestyvät, yhdistyvät samanlaisissa tarkoituksissa, niin he muodostavat voiman, jolla on käytännöllistä merkitystä. Jokaisen ajattelevan työläisen täytyisi nähdä edes osittain ne suuret mahdollisuudet, jotka ovat tarjolla tämän maan työläisille, kunhan he vaan järjestyvät. Ja jokaisen, ken näkee edes osittain nämä mahdollisuudet, täytyisi täyttää tehtävänsä, toimia osaltansa, että työläiset saataisiin järjestymään ja sen kautta osallisiksi kaikista tarjolla olevista mahdollisuuksista. Välinpitämättömyydellä ja velttoudella ei ole enää sijaa. Nyt vaaditaan toimintaa. Luokkamme tämänpäiväinen asema ja tulevaisuus sitä vaatii ja siksi kaikki järjestykäämme ja alkakaamme toimintaan, toimintaan sellaiseen, joka tuottaa tuloksia, joka kartuttaa sen voiman, minkä avulla työttömyyskysymys voidaan lopullisesti ratkaista kaikkien työväenluokan jäsenten hyvinvoinnille ja elämälle edullisella tavalla.